

# РЕШЕНИЕ

№ 38652

гр. София, 20.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Немска  
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10023** по описа за **2025** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Ф. К. Т.-ЕГН-[ЕГН], чрез адв.З.Д., против решение № 2553 от 09.07.2025 г., постановено по АНД № 3624/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-030708 от 18.12.2024 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат оплаквания, че решението на въззивния съд е неправилно. Сочи, че на 30.11.2024 г. не е управлявал посоченото в наказателното постановление (НП) МПС. Твърди, че при проверката е бил със свой приятел в автомобила си и си говорели. Автомобилът е бил с изключен двигател, ключът седял в джоба му. Релевира, че е лекар и се притеснявал от фалшиви тестове за наркотици. Твърди се, че му е извършена проверка за употреба на наркотични вещества, без да е имал външни признаци за такава употреба. Моли да се отмени решението на първоинстанционния съд и потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноски.

Ответникът по касационната жалба – началник група при СДВР – Отдел „Пътна полиция“, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура в съдебно заседание дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството пред Софийски районен съд се е развило по жалба на Ф. К. Т. против наказателно постановление № 24-4332-030708 от 18.12.2024 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП. Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 30.11.2024г. около 00:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят Ф. К. Т. управлявал л.а. А. А4 с рег. [рег.номер на МПС] . Срещу номер 53 автомобилът на жалбоподателя бил спрял от служители на МВР за рутинна полицейска проверка, като поканили водача да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с „ДРЪГ ТЕСТ 5000“, но той категорично отказал.Причината за проверката било обстоятелството, че от вътрешността на автомобила силно миришело на марихуана. Издаден му е талон за медицинско изследване, като същото не е извършено.

Софийският районен съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление по съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати нарушения на регламентираните в ЗАНН формални изисквания и процесуални правила. Въз основа на събраните по делото и обсъдени в решението писмени и гласни доказателства, приетата за установена фактическа обстановка, съотнесена към приложимата нормативна регламентация, съдът е направил извод, че по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано извършването на съставомерно от обективна и субективна страна деяние, правилно квалифицирано като административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което на Т. са наложени предвидените в закона по вид и размер административни наказания.

Решението на въззивния съд е постановено в съответствие и при правилно приложение на закона. Административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател е ангажирана на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в относимата редакция (ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.), съгласно която разпоредба водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. От посочената нормативна регламентация следва изводът, че законът предвижда в условията на

алтернативност няколко форми на изпълнителното деяние, с които се осъществява състава на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Видно от съдържанието на съставения акт за установяване на административно нарушение и на издаденото въз основа на него наказателно постановление, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на втората форма на изпълнително деяние, регламентирани в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, поради което квалифицирането му от административнонаказващия орган като нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, без посочване дали е при прилагането на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предложение първо или второ, не води до неяснота или несъответствие между фактическата и юридическата формулировка на обвинението. Не е налице формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното административно нарушение от фактическа и/или правна страна, което да бъде квалифицирано като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. Доколкото защитата на нарушителя се организира съобразно фактите, отразени в АУАН и в НП, при описанието на които липсва противоречие и/или непълнота, не е била ограничена възможността му да разбере обвинението и да ангажира доказателства срещу фактическите констатации за отказа да бъде проверен, чрез тест за употребата на наркотични вещества. В случая в съдържанието на наказателното постановление чрез направената фактическа формулировка и правна обосновка на обвинението, в необходимата и достатъчна степен е конкретизирано в какво точно се изразява възприетото от наказващия орган противоправно поведение и респ. съставомерно деяние по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В обстоятелствената част на НП изрично е посочено, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози /в съответствие с чл. 2 от Наредба № 30/27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо средство от водачите на моторни превозни средства/. След отказа да бъде тестван на водача е издаден талон за медицинско изследване № 144198, като лицето не е дало кръвна проба за медицинско изследване. Описаното поведение на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице /изричен отказ да бъде тестван за употреба на наркотици с тест и неизвършено медицинско изследване за установяване на наркотични вещества или техни аналози в кръвта/, е поведение, правните последици на което се свързват с отказ на водача на МПС да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което съставлява административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, при осъществяване и на двете предвидени в закона форми на изпълнителното деяние. Очевидно формулировката на административното обвинение позволява формиране на еднозначни правни изводи за волята на наказващия орган по фактите и по приложението на закона, като обективно не е нарушено правото на защита на привлеченото към отговорност лице, вкл. на правото му да разбере за какво точно нарушение е санкциониран. Обосновано, въз основа на съвкупна преценка на събраните по делото и обсъдени в решението доказателства въззивният съд е направил извод, че наказателното постановление е издадено при спазване на процесуалните правила и при правилно приложение на закона при определяне съставомерността на деянието, неговата правна квалификация като административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и основание за налагане на предвидените в същата законова разпоредба административни наказания.

Неоснователно е възражението на касатора, че не той е управлявал автомобила. Изложените твърдения пред районния съд и настоящата инстанция не се установяват от доказателствата по делото. Даже и да не е шофирал, ако наистина не беше употребил наркотични вещества няма логично обяснение защо е отказал да бъде тестван и като лекар не е извършил назначеното му

химико-токсикологично изследване. Съдът следва да посочи, че съобразно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, а ал. 2 от същата норма гласи, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В този смисъл АУАН представлява годно доказателство относно извършването на нарушението и неговият извършител, с което съдът следва да се съобрази. Разумни доказателства, за да се приеме противното, не са били представени, като твърдението, че не е шофирал е с цел развиване на защитната теза на нарушителя.

При установената фактическа, правна и доказателствена обоснованост на административнонаказателното обвинение за извършено от Ф. К. Т. нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, правилно Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление. Не е налице твърдяното касационно основание, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и постановено в съответствие и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София-град, 25 касационен състав,

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2553 от 09.07.2025 г., постановено по АНД № 3624/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.